

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118013223
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118013223.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaných Z. K., nar. XX.XX.XXXX, ml. X. I., nar. XX.XX.XXXX a ml. Z. I., nar. XX.XX.XXXX pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s použitím § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 23.07.2019, sp. zn. 15T/47/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.11.2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 23.07.2019 Okresný súd Trnava pod sp. zn. 15T/47/2018 uznal obžalovaného Z. K., ml. X. I. a ml. Z. I. vinnými zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s použitím § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 14.06.2017 v čase asi o 19.10 hodine, v klubovni v Reedukačnom centre v G. na ulici Y. č. X, obvinený ml. Z. I., chovanec Reedukačného centra v G. po tom ako mu maloletý chovanec M.Š., nar. v roku XXXX odmietol vydať svoj mobilný telefón zn. Samsung Galaxy ACE4, čiernej farby, so SIM kartou, účastnícke číslo telefónu XXXX XXX XXX, ktorý od neho požadoval, začal ho udierať päťou do hlavy a následne po celom tele a keď sa mu nepodarilo mu mobilný telefón vziať z klubovne odišiel a vrátil sa s ďalšími chovancami Reedukačného centra, obvineným Z. K. a obvineným mladistvým X. I., pričom títo chytili maloletému ruky, aby sa nemohol brániť a obvinený X. I. sa zmocnil jeho mobilného telefónu, čím spôsobili poškodenie B. K., bytom P. K., K. č. XXX škodu vo výške 60,- Eur, pričom k zraneniu maloletého M.Š. neprišlo.

Za to obžalovanému Z. K. prvostupňový súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu podľa § 51 ods. 1 a § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú mu podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil na 4 (štyri) roky. Zároveň mu podľa § 51 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. e) a písm. g) Trestného zákona ako súčasť probačného dohľadu uložil povinnosť osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému A. K., nar. XX.XX.XXXX v Y. E. G., trvale bytom P. K., K. XXX, okr. Žiar nad Hronom, povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 51 ods. 2 a § 51 ods. 4 Trestného zákona prvostupňový súd obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu tiež uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze oznamovať 1x za 3 kalendárne mesiace probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Bánovce nad Bebravou údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať a povinnosť spočívajúcu v príkaze dostavovať sa 1x za 3 kalendárne mesiace k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Bánovce nad Bebravou s tým, že prvýkrát je povinný sa k nemu dostaviť do troch pracovných dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Obžalovanému ml. X. I. prvostupňový súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 117 ods. 1, § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého ho podľa § 117 ods. 5 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu pre mladistvých, za súčasného zrušenia (podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona) výroku o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/62/2017 zo dňa 26.07.2017, právoplatným dňa 26.07.2017 ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému ml. Z. I. prvostupňový súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 117 ods. 1, § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložil s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe a zároveň mu určil skúšobnú dobu 3 (tri) roky.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po prednesení obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní a po poučení podľa § 257 Trestného poriadku všetci obžalovaní urobili vyhlásenie, že sú vinní zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktoré súd uznesením prijal.

Vo vzťahu k výroku o treste ohľadom obžalovaného Z. K. prvostupňový súd okrem iného uviedol, že mal za preukázanú jednu poľahčujúcu okolnosť, a to priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Preto mal obžalovanému Z. K. ukladať trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe od 7 rokov do 10 rokov a 4 mesiace, znížiac hornú hranicu trestu odňatia slobody o jednu tretinu s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona. ($144 - 84 = 60$, $60 : 3 = 20$, $144 - 20 = 124$, 124 mesiacov = 10 rokov a 4 mesiace).

V prípade obžalovaného Z. K. však poukázal na okolnosti prípadu a pomery obžalovaného, pre ktoré sa javí, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Okolnosti prípadu spočívajú predovšetkým v tom, že pri lúpeži mobilného telefónu nedošlo k zraneniu poškodeného A. K. a obžalovaný sa na spáchaní tohto trestného činu podieľal len tým, že poškodenému pridržal jednu ruku, aby sa tento nemohol brániť. Uvedené samozrejme nezľahčuje účasť obžalovaného na trestnom čine, na druhej strane to nebol obžalovaný Z. K., ktorý poškodeného fyzicky napádal alebo ktorý by tak urobil zistne s cieľom získať mobilný telefón, o ktorý mali záujem obžalovaní ml. Z. I. a ml. X. I.. Pokiaľ ide o pomery obžalovaného prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že tento bol v ústavnej starostlivosti v RC od 04.12.2014, trpel citovou depriváciou v rodine a poruchou vzťahovej väzby medzi ním a jeho matkou. Zároveň však mal záujem ukončiť svoje vzdelávanie a sám požiadal o možnosť zotrvania v RC aj po dosiahnutí plnoletosti, pričom dňa 21.06.2017 úspešne zložil záverečné skúšky a získal výučný list. Za daných okolností bol preto prvostupňový súd toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému Z. K. hoci aj na samej dolnej hranici trestu odňatia slobody by bolo neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona per analogiam prvostupňový súd neaplikoval, hoci obžalovaný urobil vyhlásenie o svojej vine a hoci by to s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017 bolo v prejednávacom prípade možné, pretože aplikujúc citované ustanovenie by súd obžalovanému musel ukladať trest odňatia slobody minimálne vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, ktorého výkon nie je možné podmiennečne odložiť ani za súčasného uloženia probačného dohľadu. Aplikoval v jeho prípade ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a prihliadajúc na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako i mieru jeho konania, ktoré prispelo k spáchaniu trestného činu tomuto uložil tomuto uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Obžalovaný Z. K. doposiaľ nebol súdne trestaný a pred spáchaním trestného činu ani priestupkovo prejednávaný, k spáchaniu trestného činu sa priznal, jeho spáchanie úprimne oľutoval a urobil aj vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Prvostupňový súd bol preto toho názoru, že v prípade tohto obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný a preto jeho výkon podmiennečne odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, pričom určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky, ktorú považoval za primeranú závažnosti spáchaného zločinu.

Pokiaľ ide o určenie povinnosti osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému A. K., túto povinnosť prvostupňový súd považoval za elementárnu povinnosť obžalovaného, ktorý si uvedomuje, čoho sa dopustil a ktorý svoj život chce zmeniť. Vo vzťahu k ďalším povinnostiam (zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, ďalej povinnosť oznamovať probačnému a mediačnému úradníkovi údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tieto aj preukazovať a povinnosť dostavovať sa v určených lehotách k probačnému a mediačnému úradníkovi) prvostupňový súd uvádza, že pravidelný a najmä legálny zdroj príjmov je jedným z predpokladov riadneho vedenia života ktoréhokoľvek člena spoločnosti. Z tohto dôvodu, t.j. aby na obžalovaného pôsobila nielen hrozba nariadenia nepodmiennečného trestu odňatia slobody (v prípade, že v skúšobnej dobe nebude viesť

riadny život alebo sa nepodrobí probačnému dohľadu), ale aby mal predpoklady viesť riadny život a aby probačný a mediačný úradník mohol efektívne sledovať vedenie života obžalovaného počas skúšobnej doby, prvostupňový súd obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu uložil označené povinnosti.

Voči výroku o treste predmetného rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava, ktoré následne dňa 11.11.2019 vo vzťahu k obžalovaným ml. X. I. a ml. Z. I. vzala späť, čo dňa 12.11.2019 uznesením č. k. 6To/121/2019 - 313 vzal Krajský súd v Trnave na vedomie.

Vo vzťahu k výroku o treste týkajúceho sa obžalovaného Z. K. prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava v odôvodnení odvolania uviedla, že tento považuje za nezákonný. Pri trestnom čine lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona Trestný zákon stanovuje trest odňatia slobody na sedem rokov až dvanásť rokov. Nakoľko obžalovaný Z. K. urobil vyhlásenie o vine a súd vyhlásenie podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal, pričom mal za preukázanú jednu poľahčujúcu okolnosť a to priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho oľutovanie podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona, mal obžalovanému Z. K. ukladať trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe od 7 rokov do 10 rokov a 4 mesiace, znížiac hornú hranicu trestu odňatia slobody o jednu tretinu s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona. Zároveň mal aplikovať per analogiam ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný urobil vyhlásenie o svojej vine, pričom mal obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody minimálne vo výmere 4 roky 8 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Prvostupňový súd takto nepostupoval, ustanovenie podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona neaplikoval, ale v prípade obžalovaného Z. K. aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona - mimoriadne zníženie trestu, čo nepovažuje za odôvodnené, nakoľko na rozdiel od prvostupňového sudu v prípade obžalovaného Z. K. nevzhládla také okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, na základe ktorých by bolo použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom pre páchatel'a neprímerane prísne. Poukázala na hodnotenie obžalovaného z Reedukačného centra G., ktoré je negatívne, obžalovaný bol vo vystupovaní arogantný, medzi chovancami vyvolával konflikty, taktizoval, bol vypočítavý, cynický, provokoval a nebol v kolektíve obľúbený. Vzhľadom k uvedenému navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému Z. K. a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obžalovanému Z. K. zákonný trest.

Všetci traja obžalovaní sa vzdali práva na podanie odvolania a uviedli, že nesúhlasia s podaním odvolania v ich prospech osobami uvedenými v § 308 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 19.11.2019, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry ako i obžalovaný, pričom prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na podanom odvolaní a obžalovaný uviedol, že celú situáciu ľutuje, nevedomil si vtedy vážnosť situácie, aktuálne žije usporiadaný život s partnerkou, od odchodu z reedukačného centra nič protiprávne neurobil, doposiaľ bol živnostníkom a teraz sa ide zamestnať do Bratislavy pre spoločnosť DHL a preto žiada odvolací súd, aby mu dal šancu, neuložil mu nepodmienečný trest, zoberie aj dlhšiu skúšobnú dobu, prípadne dlhšiu podmienku, a teda žiada, aby odvolací súd odvolaniu prokuratúry nevyhovel.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu čo do (napadnutého) výroku o treste.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou prokuratúry, že uložený trest je nezákonný. Vzhľadom na postoj obžalovaného, prezentovaný aj na verejnom zasadnutí, kedy si svoju chybu uvedomil a snaží sa v súčasnosti viesť riadny život, ako aj na všetky okolnosti prípadu a na mieru zavinenia samotného obžalovaného Z. K. v predmetnom skutku, má aj odvolací súd za to, že prvostupňovým súdom uložený trest je primeraný a spravodlivý a dostatočne spĺňa tak individuálnu ako i generálnu výchovnú funkciu.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa čo do napadnutého výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému Z. K. za správny a zákonný, krajský súd odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.